

GÖMMA NYCKEL

Allt var packat och klart inför vår Israelsemester. Det var bara lite smådetaljer kvar att göra. Min man har ett "kassaskåp" som bara kan låsas med nyckel och på den tiden låg nyckeln i skrivbordslådan intill. Jag ville att han skulle lägga den på ett bättre ställe om nåt skulle hända när vi var bortresta. Han höll inte riktigt med, men räckte mig en ring med två nycklar och lät mig lägga dem någon annanstans. Sen åkte vi iväg och hade en underbar semester.

Första morgonen hemma blev jag väckt av en gubbe som hade bråttom att få nyckeln till skåpet. Yrvaken undrade jag varför. Jo, han hade lagt in nycklarna till jobbet i skåpet för att de inte skulle komma i orätta händer.

Jag skyndade mig upp för att plocka fram nyckeln men hade glömt var jag lagt den. Jag tänkte och tänkte men gubben kunde inte vänta tills jag tänkt klart, så han åkte till jobbet utan nycklar.

Det kändes förfärligt och hur jag än grävde i minnet så var där stumt och tomt. Det fanns nåt svagt minne att jag hade gått till övervåningen – eller hade jag gått åt andra hållet. Salen var det i alla fall inte – eller var det det? Jag trodde att jag hade slängt dem i en av mina skrivbordslådor eller var det kanske bakom några böcker. Jag sökte ett par timmar innan det var dags för mig att åka till jobbet.

Gubben hade fått låna några nycklar på sitt arbete men det var ingen bra lösning. Det var viktigt att jag hittade dem. Han var tack och lov inte irriterad på mig, som jag skulle ha varit på honom om det varit tvärtom.

"Jag vet ju hur det kan vara när man inte kommer ihåg var man lagt något, sa han bara!"

Jag letade om och om igen på de ställen som kändes logiska och dagarna gick. Sen började jag leta på de ologiska platserna och där fanns de inte heller. Jag frågade maken:

"Men minns du inte var jag gick nånstans? Kommer du inte ihåg om jag gick upp eller om jag gick mot köket?"

"Sa du inte att du hade gömt dem i köket?" frågade han.

"Nej, sa jag. Det var förra gången jag gömde nycklar. Där har jag inte gömt dem nu. Det vet jag med säkerhet för skafferiet, som jag la dem i då, finns inte kvar!"

Det gick en vecka och jag letade. Varje gång jag öppnade en låda eller ett skåp så tittade jag extra noga trots att jag letat där förr och trots att jag redan då tvivlade på att jag lagt dem där.

Redan från början hade jag bitt till Gud om hjälp och ledning. Men inte fann jag några nycklar.

Jag berättade om problemet för vår elektriker när han var här och drog el till vårt nya kök. Han pratade om någon som tagit kontakt med ett medium för att få hjälp och det hade gått bra.

Han gav dråpliga exempel på sånt som han och andra i hans närhet varit med om, när det gäller att förlägga saker. Vi fick oss en gott skratt men det hjälpte inte för att få fram nycklarna. Jag lekte med tanken att ta kontakt med ett medium för Gud hjälpte mig ju i alla fall inte. Han som lovat att vara med mig alla dagar och som är allsmäktig och god och allt sådant. Men det var väl mig det var fel på – jag hade väl inte öron till att höra om Gud försökte komma till tals med mig.

Något medium tog jag naturligtvis inte kontakt med – varför ska man gå över ån efter vatten. Jag ringde istället en väninna som kunde hjälpa mig att be för att de skulle komma till rätta.

Det gick en vecka till och jag hade inte något mer ställe att leta på. Jag blev inte kvitt tanken att jag hade lagt dem bakom några böcker uppe i mitt arbetsrum. Men jag hade sökt på varje hylla där jag såg att det fanns ett mellanrum mellan böckerna och bokhyllans bakre vägg.

Mitt hopplösa sökande blev en bild på hur det kan vara i det andliga sökandet efter svar. Svar på de existentiella frågorna. Många kan ha en vag uppfattning om VAR sanningen borde hittas – men när den inte hittas där, så vänder de sig till andra sammanhang. Även om de nästan inom sig anar att de letar på fel ställe.

När man är upptagen av att söka något utan att ha hopp om att hitta det – ja i alla fall inte på mänsklig väg, så blir det lätt ett slentrianmässigt sökande som görs bara för att det ska göras. Hoppet att hitta har blivit mikroskopiskt litet även om man logiskt sett inser att nycklarna måste finnas inom husets väggar. I all bråte och allt renoveringsstök!? Tids nog dyker de väl upp.

Men så var det detta med makens jobbnycklar! Jag kunde bli irriterad på varför han var tvungen att låsa in dem, men insåg att det bara var mitt fel att de faktiskt var inlåsta.

Maken sökte också och vi sökte förmodligen på samma ställen åtskilliga gånger. Han lyckades låna nycklar och pussla på andra sätt – men som sagt, någon bra lösning var det inte.

Jag funderade när jag skulle sova och jag funderade när jag vaknade. Jag försökte återskapa minnet kring var jag hade gått med nycklarna. Och jag sökte i skrivbordslådorna igen och jag sökte bakom böckerna igen ... och plötsligt en morgon tog jag fram just den bok som de låg bakom. Jag trodde knappt det var verkligt, men där låg två små nycklar i en nyckelring.

Jag ringde till gubben och berättade vad jag höll i min hand.

"Jag lägger dem under din sovkudde!" sa jag och la dem där på en gång innan jag hann förlägga dem på ett nytt ställe.

Jag förmodar att det var sista gången som jag fick gömma några nycklar.